

Škůdník od Pralesáku 20.7.2011

Dnes jsem na čekanou vyrazil poměrně brzy. Rozhodoval jsem se mezi Pralesákem a Skalami. Když mi ale psal Pavel, že zde má na prázdninách neteř a chce ji vzít načekanou do Skal, byla moje volba jasná. Z domu jsem vyjížděl krátce po 18.00hod. a zamířil jsem k Hanelově zahradě, odkud jsem chtěl podél potoka dojít k Pralesáku. Můj plán ale narušili družstevníci. Cisterna a mohutně burácející traktor s postřikovačem řádili v chmelnici. Přejel jsem tedy na Čtvrtlíkovu cestu a zastavil na konci aleje. Odtud jsem se vydal přes lán pšenice k potoku, jehož břehy lemuje hustý porost křovisek a stromořadí vysokých topolů. Ještě chvíli jsem zvažoval, že přece jen přejdu potok a půjdu zkusit štěstí na Pralesák. Vítr ale nebyl této myšlence příznivý a tak jsem se usadil na posed stojící u jednoho z mohutných topolů. Od Pralesáku je to asi 100m, ale na druhém břehu potoka. Příliš optimismu k loveckému úspěchu jsem v sobě neměl. I přesto jsem tam zůstal a teď vím, že jsem udělal dobře. Můj pohled upoutala „nebeská brána“ slunečních paprsků prosvítajících děravým závojem šedých mraků. V polehlém ječmeni přede mnou se majestátně procházel bažantí kohout a někde v dálce se ozýval svým nezaměnitelným hlasem sameček kukačky. Mírný vítr mi vanul přímo do obličeje, nebylo přílišné horko a i hmyzí havěť se tentokrát vzdala usilování o moji krev. Bylo tam hezky. Pohodlně jsem si vysedával na prostorném posedu a asi v půlhodinovém intervalu jsem pískal na svoji novou srnčí vábničku. Jednou hlasem hledající srny, potom honěné a nakonec pokládané. Tedy spíše jsem se učil pískat. Vábničku mám krátce a tak ne každý mnou vylouděný tón byl srně podobný. Někdy zazněla brzdící vlaková souprava, jindy zase vrzající kolečko.

Čas překonal osmou hodinu večerní. Dalekohledem prohlížím pole přede mnou, ale žádnou zvěř nevidím. Otočil jsem se za sebe, abych mezi větvemi černého bezu, jako malými okénky prohlédl i ječmen za potokem. Co to tam skáče? Zajíc! Jako anglický plnokrevník přes překážky, vyskakoval až nad osiny obilí. To už ale mou pozornost upoutal jiný pohyb. Kousek od stěny potoka, z trsu bodláčí, vyrazil za hopsajícím zajícem srnec. Špičák! Asi jsem ho napískal a on teď pronásleduje chudáka nic netušícího ušáka. Po pár vteřinách mi oba zaběhli mimo můj průzor ve křoví. Byl to roček? Beru vábničku a pískám. Snad tím vzrušením a nervozitou mi to ale vůbec nejde! To je hrůza! Zoufale se pokouším napodobit hlas lásky chtivé srny. K mému úžasu i přes podivně laděné zvuky srnec zabral. Stojí v ječmeni, hned u potoka. Mám ho na 10m, ale přes křoví na druhém břehu vidím jen hlavu a krk. Roček to není. Špice vysoké nad slechy a hmotné u růží. Starý srnec. Píši sms Pavlovi, zda to není ten škůdník, kterého tam měl již na jaře obeznaného náš kamarád Mirek. Jak jsem se ale otáčel a různě nakláněl, abych ho mezi větvemi mohl číst, upoutal jsem jeho pozornost. Krátce mne jistí. Vítr šel přímo na něj. A je pryč. Pavel nepíše a srnce už nevidím. I přesto ještě jednou pískám pokládanou srnu. Již jsem v nic nedoufal, ale přece. Po pár minutách vidím pohyb za svěšenou větví topolu po mé pravici. Je to on! Přeskočil potok a teď hledá svoji lásku tady. Ještě dvakrát jsem písknul. Srnec vyšel do polehlého ječmene. To už jsem si ho prohlížel přes puškohled. Byl ode mne asi 50m. Neklidně popocházel a jistil směrem ke mně. Bylo vidět jak je popuzený a nervózní. Pohazoval hlavou a hrabal předním během. Pomalu vcházel do stojícího obilí. Nemůžu čekat. Napínáček, pojistka a kříž za plec. Rána ve 20.32hod. rozervala tichý večer. Srnec značil nahrbeným výskokem a úprkem vběhl do stěny potoka. Už jen jedno hlasité zalámání a pak vše opět zalilo ticho. Já ho podstřelil? Chvíli si přehrávám poslední okamžiky před výstřelem a pomalu se vydávám k nástřelu. Nikde nic. Kruh polehlého ječmene jsem prošel již několikrát a ani kapička barvy mi nedávala naději dobrého zásahu. Jsem zoufalý. Asi pojedou pro svoji fenku. Stojím tam a ještě jednou si promítám dráhu střely. Když v tom mi to došlo. Vždyť on mi přece už vcházel do stojícího obilí. Udělám pár kroků a skutečně. Nástřel byl o pár metrů dál. Všude spousta barvy. Sleduji mohutně pobarvenou stopu do bezu. Proderu se dovnitř a už přemýšlím, jak se dostanu přes potok. To ale už nebylo potřeba. Srnec ležel přímo v něm. Tichý

proud omýval a hladil jeho zhaslé tělo. Srnec jsem vytáhl na břeh a vzdal mu zaslouženou poctu. Děkuji Dianě a Hubertovi. Dobrý srnec, správný odlov. Špice ostré jako dýky by v říji jistě potrápily nejednoho soka. Podle chrupu ho odhaduji na 7 roků.

Volám Pavlovi. Radost mi trochu kazí zpráva, že tohoto srnce měl skutečně obeznaného i Mirek. Vždy se ale jeho ráně úspěšně vyhýbal. Naštěstí je Mirek přející kamarád a sdílel semnou radost z dnešního lovu škůdníka od Pralesáku.

Váha vyvrženého srnce byla 18kg. Střela 30-06 Sako Hammerhead posazená za plec. Srnec ušel od nástřelu asi 15m.

Lovu zdar a lovcův dík!

